De geschiedenis van een muis

bron
De geschiedenis van een muis. J. Vlieger, Amsterdam 1880-1890

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ges005gesc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

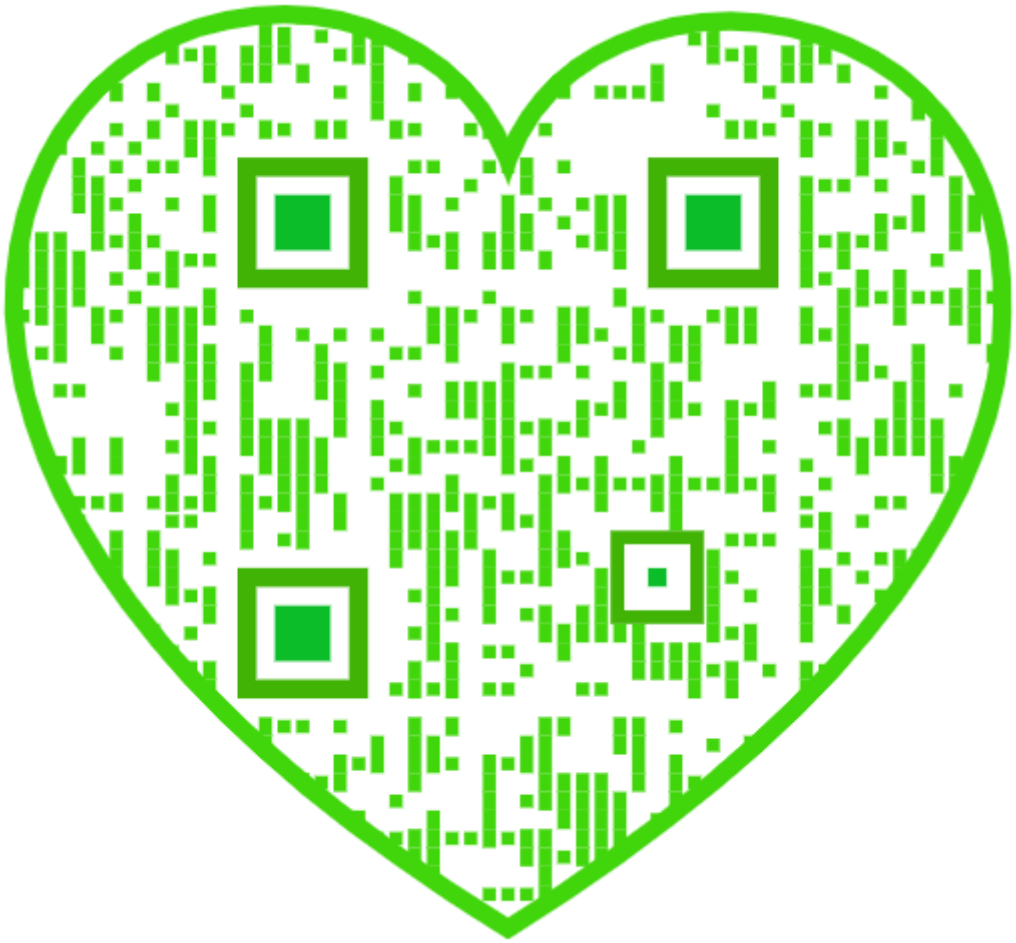

De Geschiedenis van een Muis.

De Heer van Piepelenburg was een rentenier en leidde met Mevrouw zijn Ega, een stil en regelmatig leven.

Geen enkele noodlottige gebeurtenis was ooit de kalmte van hun bestaan komen storen, toen op een zekeren nacht Mevrouw van Piepelenburg, wier slaap veel losser was dan die van haar echtgenoot, gewekt werd door een zonderling gedruisch, een getrippel door de kamer vergezeld van een aanhoudend gepiep. Het was een muis, die, men weet niet hoe, in de slaapkamer van onze goede zielen geslopen was.

Ik moet U zeggen dat voor Mevrouw van Piepelen-

burg een muis het afschuwelijkste dier was en dat zij er een ijselijke vrees voor gevoelde.

Toen zij het ondier ontdekt had begon zij zoo geweldig te schreeuwen dat haar man verschrikt wakker werd.

Nadat de Heer van Piepelenburg de reden van die ongewone rustverstoring had vernomen, sprong hij uit zijn bed, trok in haast een chamberclook aan en, zich met zijn wandelstok gewapend hebbende, zette hij zich op de muizenjacht.

Iedereen weet hoe vlug die kleine diertjes zijn, het is dan ook geen gemakkelijke zaak er zich meester van te maken.

Ziende dat al de moeite die haar echtgenoot zich gaf om de muis te krijgen vruchteloos waren, overwon Mevrouw van Piepelenburg hare vrees en zich met een parapluie bij wijze van schild wapenende, kwam zij haren echtgenoot te hulp.

De muis, die nergens een opening vond, waardoor zij

ontsnappen kon, ontwaarde eensklaps de slaapmuts van den Heer van Piepelenburg, die hem bij deze verwoede jacht van het hoofd was gevallen, waarin zij zich, naar zij meende ongemerkt, verstopte. Mijnheer van Piepelenburg sprong echter haastig toe, pakte de muts op en hield haar, met een van vreugde stralend gelaat zijn Ega voor, die angstig achteruit week.

Wat nu gedaan?

Mijnheer van Piepelenburg legde den wijsvinger tegen het voorhoofd, stond een oogenblik in beraad en schreeuwde eensklaps verheugd uit: de waterton!

Dat zulk een ongedierte vernietigd moest worden, stond bij Mijnheer van Piepelenburg als een paal boven water.

Mevrouw echter, die zeer goed begreep wat haar echtgenoot doen wilde, en die door de behaalde overwinning goedhartiger gestemd was, raadde hem aan, meenende dat zulk een verdelging een moord was, welke zij in haar huis niet zou mogen dulden, het lieve diertje op straat

te brengen, doch hiervan wilde Mijnheer van Piepelenburg niets hooren; dit was dan ook werkelijk al te veel gevergd van zijn geduld. Haastig liep hij naar den ton toe, lichtte het deksel er van op, en wierp onze arme muis er in, waarna hij bovenop den ton plaats nam.

Angstig lag het muisje te spartelen tot zij tot haar groot geluk het spongat bemerkte, waardoor zij met een haastigen sprong ontkwam. Ongelukkig genoeg echter, kwam zij op den rug van Mevrouw van Piepelenburg, die juist weder in bed wilde stappen, terecht, wier goedhartigheid hierdoor eensklaps veranderde in een vreeselijke haat.

Verschrikkelijk gillende en trappende, riep zij andermaal de hulp van haar echtgenoot in.

Deze, die zich de angst van zijn Ega niet kon verklaren, sprong haastig van den ton af, kwam naderbij..... en stond verslagen en ontzet bij het terugzien van ons muisje, dat zich nog steeds aan de nachtpon van Mevrouw van Piepelenburg vastgehecht hield.

Met een onbegrijpelijke tegenwoordigheid van geest echter pakte Mijnheer van Piepelenburg onze muis beet, stopte haar in zijn laars die bij het ledikant stond, en zich als een overwinnaar oprichtende riep hij jubelend uit: ‘Ik heb ze!’ en onze twee helden verheugden zich ten tweeden male in de overwinning welke zij dachten behaald te hebben.

Maar nu moesten zij zich nogmaals van den vijand ontdoen.

De Heer van Piepelenburg zeide aan zijn vrouw de waschkom met water te vullen, om er de muis in te verdrinken.

Toen nam hij de laars bij de zool, keerde ze het ondersteboven en liet toen de schacht los; maar in plaats van er uit te vallen hield de muis zich aan het leder vast, kroop langs de schacht en beet den armen Heer van Piepelenburg in den vinger. Deze gilde van de pijn.

Om hem te hulp te komen, gaf zijne Ega hem een

geweldigen slag op de hand met de kan van de waschtafel.

De muis liet los en nam een vervaarlijken sprong in de richting van Mevrouw van Piepelenburg.

Woedend wilde de Heer van Piepelenburg de muis nazitten, en wierp in zijn drift de heele waschtafel met al wat er opstond het onderste boven.

Mevrouw van Piepelenburg, door schrik getroffen, struikelde en viel en kreeg den inhoud van de waschkom over het lichaam.

De kom, de kan en alle andere toiletbenoodigdheden werden gebroken, de geheele kamer stond onder water, en de muis verdween zooals zij gekomen was, op eene onverklaarbare wijze.